

COMOARA PIEILOR ROȘII No. 5

Tragedia din Expresul Canadian-Pacific

CAPITOLUL I

Noaptea tragică

Cei șase francezi petrecură după-amiaza într'o adevărată febră de nerăbdare. Mergând de la un capăt la altul al trenului, observau cu atenție figurile călătorilor, care luaseră masa în vagonul-restaurant.

Ei se uitară cu atenție la acești călători, dar orele treceau, și nu observară nimic, care i-ar fi făcut să bănuiască, că consumațiile băute de acești oameni conțineau vreun narcotic.

— Dacă ar fi un narcotic, zise Antonin prietenilor săi, profitând de o clipă

când erau singuri, s'ar putea foarte bine, ca să nu reacționeze, decât câteva ore după ce a fost luat. Astfel am citit undeva, că un narcotic luat la prânz de exemplu, nu și-a făcut efectul decât în timpul somnului, în cursul nopții următoare.

— Părerea mea este zise Jean-Paul Leonec că dacă e de-a necurat la mijloc, ce va trebui să se întâmple, se va înlăptui la noapte. Dacă e vorba de un narcotic, deoarece metisul l-a vărsat la masa de prânz și nu la cea de seară, probabil că acest narcotic își produce efectul mai târziu, ceea ce înseamnă că nu reacționează decât după un anumit număr de ore.

— Aceasta e și părerea mea, zise Totor.

— În orice caz trase concluzia Antonin, nu avem altceva de făcut, decât să așteptăm și să observăm pentru moment.

Ceea ce și făcură. Masa de seară trecu fără nici un incident. Antonin, continuă să-l observe pe metisul suspect, dar în zadar. Nu remarcă nimic misterios în purtarea lui.

După ce mai vorbiră câteva minute în vagonul-salon, călătorii se retraseră fiecare în compartimentul său, sau mai bine zis,

în spatele perdelei de noapte care forma compartimente separate pe toată lungimea vagonului; și comedia desbrăcării și a culcatului se reînoi.

Cei șase francezi aveau cușete învecinate; dar lângă Antonin se afla un om slab, de vreo patruzeci de ani, tăcut și morocânos, care ocupa cușeta inferioară.

Cum, în acea parte a vagonului nu se aflau decât pasageri, negrul de serviciu nu trăsese toate perdelele, căci pe măsură ce călătoria se prelungea, servitorii deveneau mai neglijenți.

Așa că în timp ce Jean-Paul, Victor, Luc, Tramel și Bon puteau să observe foarte ușor omul care dormea sub Antonia, Antonin însuși putea să privească, aplecându-se puțin, de cealaltă parte a compartimentului și să observe pe cei doi oameni culcați în cușetele din rândul superior care era paralel cu propriul său rând.

Pe la orele unsprezece, toată lumea dormea, bine înțeles afară de cei șase francezi. Ori, înainte, în timp ce în salonul-vagon se vorbea și se fuma, eroii noștri observară că vocile erau obosite, că oamenii căscau des

și că erau cuprinși de un fel de toropeală.

În loc să se întoarcă și să se învârtască în cușetele lor, precum o făceau în toate serile înainte de a adormi, de data aceasta decum puseră capul pe pernă adormiră imediat.

Lui Antonin, câteva minute după ce toată lumea adormise, îi veni în gând să facă o încercare care să-l convingă definitiv.

Ușile vagonului fiind închise, dealungul coridorului central nu se afla nimeni.

Negrul de serviciu se afla probabil în alt vagon.

Antonin se aplecă sub propria lui cușetă, se ținu cu agilitatea lui de acrobat cu o singură mână, iar cu cealaltă apucă cu putere, nasul celui care dormea sub el.

Trase de acest nas cu putere, în așa fel, încât în mod normal, posesorul nasului s'ar fi deșteptat imediat.

Dar acesta, rămase nepăsător. Acțiunea brutală a lui Antonin nu avu nici un rezultat asupra lui; și când degetele cercetașului, dădură drumul nasului, omul continuă să doarmă liniștit mai departe.

„Va să zică, zise Antonin în sinea lui,

nu e nici o îndoială, călătorii au fost narcotizați!"

Tovarășii lui Antonin, observară acțiunea lui; ei înțeleseseră scopul și consecințele; la fel ca și Antonin se gândiră că trebuia tară ceea ce trebuia să se întâmple, adică pe metisul suspect.

Toți prietenii noștri, aveau browningul în buzunar. Deoarece nu se desbrăcaseră, ei rămaseră îmbrăcați sub pătura care le venea până la gât.

Pentru orice eventualitate scoaseră revolverele din buzunar, și le păstrară în mână dreaptă.

Orice s'ar fi întâmplat, se aflau în plină aventură al cărei mister îi pasiona.

Vagonul era foarte bine luminat de lămpile electrice difuze, special amenajate pentru noapte. Cum cele două uși de pe culoar erau închise, dacă una s'ar fi deschis și intra cineva, ar fi aflat imediat cu toți, deoarece Antonin păzea și ușa din spate.

Avuseră grija ca să se culce, nu în partea peretelui exterior, ci în partea culoarului inferior, așa că ochii lor supravegheau, toată lungimea coridorului.

Deodată, ochii lui Jean-Paul și ai lui Victor se închiseră, așa că Antonin înțeles, auzind o ușă scârțâind că prietenii lui observaseră pe cineva intrând și că acuma făcându-se că dorm, nu mai supravegheau coridorul, decât cu ochii întredeschiși.

Atunci, cum era vorba de somnul său începu să sforăie și să întoarse pe o parte ca să facă față pericolului.

Toți aventurierii noștri recunoscură imediat pe metisul suspect.

Acesta părăsise vesta sa albă și rămase în cămașa închisă și pantalonul negru.

Pentru ochii atenți ai prietenilor noștri, metisul nu putea face nici o mișcare, fără ca să rămâie neobservat.

Între timp, acesta înainta între primele patru cușete, care erau mai apropiate de ușă. Antonin ridicând capul cu precauție, putu să observe, cum metisul cotrobaia prin buzunarele hainelor, atârinate la căpătăiul celor ce dormeau, și strecurându-și mâna și pe sub pernele de la cap; scoțând portmoneele pe care mulți călători, din precauție, le băgaseră acolo.

— Bine! își zise Antonin, avem de aface

cu un hoț! Probabil că după ce va jefui pe toți călătorii, va profita de un moment, când trenul își micșorează viteza, la vreo cotitură sau la o haltă, pentru a sări din meis și pentru a dispărea în noapte. Dar suntem aici și cred că nu va scăpa.

Cei doi „civili” și celălalt cercetaș aveau acelaș gânduri, și așteptau ca metisul să ajungă în dreptul lor pentru a sări pe el.

Dar iată că deodată, tresăriră; după ce cotrobăise toate buzunarele, pernele și bagajele celor opt călători, metisul ajunsese în fața lor, în așa fel, încât cei patru tineri, pilotul și mecanicul nu pierdeau nimic, din fizionomia lui.

Această fizionomie era sinistă; obrazul smead, strălucea la lumina palidă a lămpilor, iar dinții rânjeau sălbatec, între buzele întredeschise; în mod brusc, cum călătorul, care se afla sub Antonin, făcu o mișcare involuntară în somn, metisul crezând că se va deștepta, scoase din buzunar un pumnal enorm, - a cărei lamă aruncă lumini sinistre și-l ridică asupra acestuia.

Chiar în același moment, coborî violent brațul; acțiunea fusese atât de brutală, încât

nici unul dintre francezi nu avu timp să intervie.

Auziră cu toți, tremurând de groază, zgomotul produs de enormul pumn al metisului, abătându-se pe corpul nenorocitului călător, pumn criminal care înfunda la fiecare lovitură pumnalul.

Cu toții aveau de gând să sară peste mizerabil, dar un gând comun, le trecu prin cap, un gând care s'ar fi putut formula astfel:

— Să mai așteptăm puțin, pentru a vedea ce se mai întâmplă, căci la urma urmei, tot nu mai putem salva această primă victimă; dar suntem aici și nu va mai exista alta.

Foarte liniștit, metisul acționează mecanismul care pune în mișcare panoul de lemn care astupa geamul; apoi scoboră acest geam și o deschizătură destul de largă se produce în peretele vagonului.

Cei șase francezi observară cum asasinul apucă corpul victimei și dintr'o singură mișcare, îl aruncă pe fereastră; după care închise la loc fereastra și panoul.

să fie vorba de un narcotic așa că aștep-

Pe urmă, aplecându-se peste cușetă, strânse pătura și pernele, ca și cum patul ar fi fost părăsit de ocupant. În perne, ascunse hainele și bagajele victimei, bagaje care nu se compuneau dealtfel, decât dintr'o valiză, pe care metisul avuse grijă să o golească de tot conținutul prețios.

Această dramă oribilă durase numai două minute, după care metisul satisfăcut, se ridică pentru a buzănări de data aceasta hainele lui Antonin. În timp ce se pregătea să le ia de pe cușetă, unde ar fi trebuit să se afle, Antonin se ridică brusc, și strigă în engleză:

— Sus mâinile!

În același timp revolverul atingea fruntea mizerabilului.

Simultan cu gestul lui, Jean-Paul, Victor, Luc, precum și Tramel și Bon, săriră din cușetele lor, apucară picioarele metisului și dintr'o singură mișcare, îl traseră înapoi.

Metisul, pierzându-și echilibrul, căzu cât era de lung. Antonin sări și el din cușetă peste el și în câteva clipe, asasinul fu legat burduf, în așa fel încât dacă ar fi avut chiar și forța unui Hercule, și tot nu ar fi putut scăpa.

Dealtfel, cei șase francezi erau furioși că nu au putut împiedica ca un asasinat să fie comis sub ochii lor, fără ca ei fi putut să interviev.

Lovitura de pumnal, fusese dată de o mână exersată, cu asemenea lucruri și chiar dacă eroii noștri ar fi intervenit înainte înainte ca corpul să fi fost svârlit prin ferastră, faptul acesta nu ar fi putut salva pe nenorocitul călător, care probabil murise din prima lovitură.

De altfel trebuie de recunoscut următoarele: în momentul crimei, cei șase francezi fuseseră cuprinși de un fel de acea neputință a acțiunii, imposibilitate care fusese mascată în ei de același gând comun, care se rezuma astfel:

— Să așteptăm și să vedem ce se întâmplă!

Acest „așteptăm și să vedem” nu este în cele mai multe cazuri și în astfel de împrejurări, decât un fel de reacție a spiritului împotriva corpului, a spiritului, care se scuză de inacțiunea corpului.

Și apoi, văzând că metisul se mulțumea să devalizeze pe călători, nici unul dintre

ei, nu se gândise că hoțul s'ar fi dedat la crimă, în cazul când vreunul din călători se trezea.

Dar în fine, cu toate aceste păreri, prietenii noștri nu se scuzară de faptul că interveniseră prea târziu, pentru a salva pe unul din tovarășii lor de călătorie. Toate regretele erau însă, în cazul de față inutile; așa că, mulțumită simțului lor practic, nu mai stătură mult pe gânduri.

În timp ce Jean-Paul Leonec, aprindea toate lămpile electrice din vagon, Antonin Rascas și Victor Raquet, fiecare îndreptându-se într-o direcție, deșteptară personalul trenului.

Cinci minute mai târziu, tot trenul era agitat; personalul sosi în fugă, iar șeful trenului, se ocupă personal, de conducerea anchetei.

Servitorii negri, interogați unul după altul, manifestară o surpriză atât de mare, încât fură siguri de inocența lor.

Numai metisul, pe care pusese ră mâna eroii noștri, era singurul vinovat al acestei oribile intrigi pe care o înmaginase pentru a pune mâna, fără nici un pericol pe banii și biju-

teriile călătorilor, care fuseseră narcotizați precum știți.

La stația următoare trenul se opri și se telefonă imediat la stația precedentă pentru ca să fie căutat nenorocitul care fusese aruncat pe fereastră.

Cât privește metisul, fu interogat de comisarul gării. Și cum orarul nu se putea să fie schimbat din cauza acestui incident, trenul își continuă drumul în viteză spre Calzary, ducând cu el și pe criminalul ferecat în lanțuri.

În acest timp, grație unui doctor, toți călătorii își veniră în fire și bucuroși își căpătară fiecare lucrurile lor înapoi.

Pe de altă parte, când aflară că toate acestea le datorau celor șase francezi și în special lui Antonin, care observase totul, îi copleșiră cu mulțumirile lor pe cercețiși.

Se găsiră totuși câțiva, care reproșară lui Antonin, faptul că nu sărise asupra metisului imediat cum începuse acesta să umble prin buzunarele călătorilor, și de ce nu-l denunțase când turnase prafurile în vin și în apă.

Bine înțeles Antonin, știu cum să se apere:

— Ei, mii de bombe! exclamă el, dacă vă spuneam cele văzute și din întâmplare, ar fi fost un produs igienic împotriva microbilor, ați fi râs de mine și toată viața voastră ați fi povestit cât de fricoși sunt francezii.

„Fără îndoială, continuă el, ar fi trebuit totuși să risc, acest fapt, decât să expun pe unul dintre d-ștră, să fie ucis de acest mizerabil, dar toate acestea nu mai au nici un rost, după ce s'a întâmplat acest eveniment; dacă ați fi fost în locul meu, mă întreb, ce ați fi făcut și cum ați fi reacționat?

Aceste cuvinte închiseră gura la toți, și voiajul continuă fără nici un incident până la Calzary.

Ajunși acolo, înainte de a pătrunde în oraș, cei șase aventurieri fură obligați să rămâe la gară, în biroul comisarului, pentru a face o declarație amănunțită asupra dramei, al cărei teatru fusese expresul Canadian-Pacific.

Aflară astfel, că omul aruncat pe fereastră, de către metis era într'adevăr mort, în urma rănilor căpătate de pumnalul criminalului și că cele două lovituri fusese atât de violente, încât nu ar fi scăpat chiar dacă ei ar fi intervenit.

Mai aflară, că după cele întâmplate, metisul va fi condamnat la moarte și spânzurat în închisoarea centrală din Calzary.

Astfel se termină această aventură, care rămase întipărită în gândul eroilor noștri, ca un fapt destul de bizar, având în vedere că se petrecuse într'un tren ocupat de o rasă de călători care se mândreau de a fi cei mai moderni oameni din lume.

Luc Badoit termină:

— Sper că această întâmplare va servi drept lecție americanilor, și că pe viitor nu vor mai fi, atât de intimi cu personalul trenurilor.

— Aiurea! zise Patrik Bon. Întâmplările acestea nu servesc niciodată la nimeni, iar oamenii continuă să trăiască în același greșeli de care au suferit deja.

Această reflexie, puse capăt conversației,

iar cei șase francezi se îndreptară spre cel mai apropiat hotel, care se afla dealtfel, la câțiva pași de gară.

CAPITOLUL II

Organizație rapidă

Jean-Paul Leonec și Victor Raquet, Antonin Rascas și Luc Badoit se înțelese în cursul călătoriei asupra celor ce aveau de făcut la Calzary.

Fiecare din cele două echipe avea planul său, asupra direcției în care trebuia să fie pe de-o parte urma tribului care ținea în captivitate familia Celestin Lion, iar pe de altă parte, ascunzătoarea comoarei.

Acest plan, nu era același, și direcția luată difera destul, pentru ca odată eșiți din Calzary, cele două echipe să se piardă imediat din ochi.

Bine înțeles „civilii” pe de-o parte și cercetașii pe de altă păstrară fiecare pentru sine, amănuntele planului așa că Jean-Paul Leonec, Victor Raquet și Laurent Tramel nu știau în ce direcție vor apuca Antonin Rascas, Luc Badoit și Patrik Bon.

Această ignoranță era dealtfel reciprocă.

În definitiv, cele două echipe se înțeleseseră între ele, că, după o noapte petrecută în același hotel, își vor lua adio și se vor despărți pentru a se duce fiecare în două hoteluri diferite și pentru a organiza fiecare, expediția după ideile individuale ale fiecărei echipe.

Și așa se și făcu.

Separarea celor două echipe rivale, cât și a celor doi militari, adică Laurent Tramel și Patrik Bon, fu plină de emoție.

Tinerii aventurieri se îmbrățișară cu efuziune, căci faptul că deacum înainte vor fi într-o rivalitate intensă în acest match, nu îi împiedică să se iubească și să se stimeze profund.

Jean-Paul Leonec, rezumă planul tuturor, pronunțând următoarele:

— Pentru a învinge, fiecare din noi își va da tot efortul, dar acest efort nu se va exercisa nicideată într'un mod neloial sau urât, împotriva echipei adversare.

— Bine zis, mii de bombe! exclamă brusc Rascas, ai cărui ochi, erau plini de lacrimi, produse de emoția puternică a momentului.

O oră mai târziu, Jean-Paul Leonce, victor Raquet și Laurent Tramel erau aranjați în două camere, ale hotelului francez din Canada, în timp ce Luc Badoit, Antonin Rascas și Patrik Bon ocupau trei camere comune în hotelul „Statelor-Unite”.

— Și acum! zise Antonin, după ce fură instalați, să nu pierdem vremea.

— Aceasta e și părerea mea, zise Luc.

— Faptul este, zise Patrik Bon, cu calmul său obișnuit, cu cât vom părăsi Calzary mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Ei bine! să auzim Patrik, cum ai de gând să organizezi tu expediția...

— Desigur, că o să vă spun, dar trebuie să vă declar că nu prea sunt informat în ce direcție vom apuca.

— Și pentru ce te interesează acest lucru? întreabă Luc.

Pilotul răspunse:

— Vom călători prin câmpii, sau prin munți? Spre direcția marilor întinderi ale preriilor canadiene sau în direcția munților Stâncoși?...

„Intr'un cuvânt, nu știu încă nimic nici despre planurile voastre. Dacă vreți ca să

iau parte utilă la discuția necesară în vederea organizării expediției, trebuie să mă puneți în curent cu propriile voastre idei asupra felului cum vreți să realizați călătoria.

— Ai perfect dreptate, zise Badoit.

— Perfectă dreptate, mii de bombe!

„Ei bine! să desfășurăm harta, să ne așezăm în jurul ei, și să stabilim ruta.

În timp ce toate acestea se petreceau la hotelul Statelor-Unite, o scenă analogă se petrecea la hotelul francezilor din Canada.

Și acolo Laurent Tramel, ceru băeților, explicațiuni complimentare.

Și acolo, fu desfășurată o hartă pe o masă și se așezară în jurul ei, cu creionul în mână.

De o parte și de alta, fură luate deciziuni, fură formate liste de lucrurile care trebuiau luate, de persoanele care trebuiau văzute, etc.

Imediat după masa de prânz, echipa numărul 1, adică cea a lui Jean-Paul Leonec, începu să viziteze anumite magazine și anumite agenții din Calzary.

Echipa No. 2, adică cea a lui Antonin Rascas, făcu și ea la fel.

Se înțelege de la sine, că din când în când, cele două echipe se întâlneau, când într'un magazin, când într'o agenție.

— Ei, drăcie! exclama Rascas, mai sunteți încă aici?

— Ca și tine, scumpul meu Antonin, răspunse Jean-Paul surăzând.

Aceste exclamații fură reînnoite cu veselie, ori de câte ori se mai întâlneau, dar bine înțeles, nu schimbă nici un cuvânt despre planurile lor.

La fel se petrecu și a doua zi, și a treia zi, în a patra zi, cum echipa No. 2 se întorcea pe la orele șase la hotel, Luc Badoit remarcă, fără să insiste însă prea mult:

— Astăzi, nu ne-am întâlnit rivalii.

— Ai dreptate, exclamă Antonin; am fost atât de preocupat încât nici nu mi-am dat seama că „civilii” au dispărut.

Patrik Bon, trase următoarea concluzie:

— Probabil că au părăsit Calzary; de altfel același lucru îl vom face și noi mâine dimineată.

— Cât privește, avansul pe care îl vor

căpăta, nu contează, zise Antonin ridicând din umeri; nu mai e vorba acum, de întârzieri sau de avansuri. Cum noi, nu vom urma același drum, totul e să știm ce echipă va fi pe drumul cel bun; și lucrul acesta nu-l vom afla decât în fața primelor rezultate căpătate.

A doua zi, în zorii zilei, echipa numărul doi, părăsea la rândul ei, orașul Calzary.

CAPITOLUL III

Tinta primei echipe

Ce devenise echipa numărul unu?

Cu faptele sale, bine chibzuite, Jean-Paul Leonec, era în toate împrejurările, tot atât de repede în hotărâri ca și Antonin Rascas, și mult mai iute în executarea lor, deoarece aceste executări erau făcute metodic și cu sânge rece.

Victor Raquet îl asculta fără să șovăiască; din cauza aceasta, ei fură gata cu douăzeci și patru de ore mai de vreme decât echipa rivală.

Deci, într-o bună dimineată, Jean-Paul

Leonec, Victor Raquet și Laurent Tramel, părăsiră orașul Calzary.

Fiecare poseda un cal de călărie și unul pentru bagaje, în afară de aceasta erau înarmați și echipați ca niște adevărați exploratori.

Mica caravană se compunea, în afară de ei, de un Indian din tribul Picioarelor-Negre.

Acest indian, se numea Wabas', care în limba sa, însemna „Ochi-de-Lynx”.

Deoarece trăise, un timp oarecare la San-Francisco și la Quebec, acest Indian pe jumătate civilizat, călătorise foarte mult; vorbea un amestec de engleză și franceză, pe care cei doi tineri și mecanicul o înțelegeau destul de bine, iar el însuși înțelegea foarte bine, atât engleza cât și franceza.

Era un lungan slab și muschiulos, de vreo treizeci de ani, cu nasul coroiat ca un plisc de vultur, cu ochii ascuțiți, bizari, din care cauză, își datora și numele.

Fusese recomandat și prezentat lui Jean-Paul Leonec de către un francez, stabilit în Calzary ca negustor de blănuri, și pe care tânărul breton se duse să-l vadă, după ce

fi luase numele, dintr'un registru al comercianților.

Angajamentul fu făcut în fața negustorului de blănuri. Acest angajament preciza că Wabask se punea în serviciul echipei condusă de Jean-Paul Leonez. Va fi plătit cu cinci zeci de dolari pe lună, și va primi odată expediția terminată, o primă de două mii de dolari; dacă se retrăgea înaintea de sfârșitul expediției, această primă nu i se mai plătea.

— Dar fiți liniștiți, le spusese negustorul de blănuri, Achile-Lynx, e un om serios și sincer; dacă se va împrieteni cu voi, va constitui pentru echipa voastră, nu numai un ghid foarte prețios, deoarece cunoaște foarte bine ținutul, ci și un interpret util, dat fiind că posedă la perfecție cele mai multe dintre dialectele vorbite de indieni; și înfine, veți avea în el un prieten al cărui devotament și curaj vor fi la înălțimea caracterului său.

Din cauza aceasta, Jean-Paul, Victor și Tramel erau foarte fericiți de a fi pus mână pe un om, atât de prețios.

Wabask era îmbrăcat în haine de țară

compuse dintr'o cămașă groasă, bluză și pantaloni din piele de căprioară, iar în picioare, era încălțat cu mocasini indieni.

Ca armament, Jean-Paul Leonec, îi cum-părase o pușcă cu două țevi, putând trage cartușe obișnuite și din cele cu alicie, un revolver automat, o secure, un cuțit de vânătoare și un lasso.

Baloturile, încărcate pe trei cai, conțineau provizii de conserve pentru cazul, când nu s'ar fi găsit vânat, o farmacie portativă, lingerie de schimb, haine și o mare cantitate de munițiuni pentru puști și revolvere.

Înainte de a pleca, cei doi tineri și mecanicul, avură o lungă convorbire cu Wabask.

Iată în rezumat, ceace îi povestise Jean-Paul Leonec.

— Căutăm o familie franceză compusă dintr'un om cu barba și părul alb, care se numește Celestin Lion, un tânăr de cincisprezece ani Pierre, și o tânără de vreo paisprezece ani, Lucia.

„Acum câteva luni, această familie, împreună cu doi servitori, unul canadian, iar celălalt italian, a fost prinsă de un trib de indieni sălbatec, a cărui nume, nu-l știu.

„Singurul lucru pe care-l știu, mulțumită documentelor care ne-au parvenit, e că un Indian Crie, anume Zandum, a reușit să evadeze în timpul luptei și a reușit să ajungă la Quebec, ducând documentele, despre care am vorbit.

„Dealtfel, aceste documente nu ne-au sosit intacte, ci pe jumătate arse și rupte; dar ne-a fost deajuns pentru ca să plecăm din Franța spre a porni în căutarea familiei Lion; alte informațiuni nu mai avem, decât acelea pe care ți le-am spus..

După cum se vede Jeân-Paul Leonec se abținu ca să vorbească despre comoară. Dealtfel se știe că pentru el, chestia comorii nu conta pentru moment, și că nu avea de gând să o caute, decât după ce va salva această familie, sau va căpăta certitudinea că au fost masacrați.

Wabask ascultase, așa precum știu să asculte Indienii, adică cu obrazul nemișcat, cu ochii fixi și fără a pronunța vreun cuvânt.

Apoi rămase gânditor, câteva minute, ca și cum ar fi căutat, vreo amintire îndepărtată în ascunzișurile memoriei sale.

Deodată, ridică capul și pronunță:

— Am auzit vorbindu-se, seara într'un lagăr de vânătoare, de o aventură ce s'a întâmplat, acum câteva luni, unei mici caravane de fețe-palide, care se îndrepta spre lacul Sclavilor, care se află la picioarele munților Stâncoși, la cinci sute de kilometri, de Calzary și la vreo două sute de kilometri de ținutul Atabaska.

„Această caravană a fost făcută prizonieră.. a fost masacrată... nu am putut afla.

„Cât privește Indienii care au atacat această caravană, nu puteau fi decât Chipawii, singurii indieni care au mai rămas sălbateci în Canada de nord.

Bine înțeles, cuvintele acestea îi făcură foarte emoționați pe Jean-Paul Leonec, pe Victor Raquet și pe Laurent Tramel.

Dacă ceace auzise Wabask era, nu o flecăreală inconștientă, ci ecoul unui fapt adevărat, era un fapt cert că mica caravană care fusese atacată și capturată de către indienii chipawi, între munții stâncoși și micul lac al Sclavilor era cea a lui Celestin Lion.

Fu examinată cheștiunea pe toate fețele și

fu decis în unanimitate ca să se puz imediat în mișcare pentru a ajunge în regiunea de lângă lacul Sclavilor, pentru a face o anchetă și pentru a găsi, de le va fi posibil, urma tribului de Chipawi.

Dar Laurent Tramel avea sub ochi, harta Canadei. El pronuță următoarele:

— În spre Nord, se află o cale ferată, care plecând din Calzary, se termină la Edmonton, la vreo două sute de kilometri de micul lac al Sclavilor.

Dacă vom lua trenul pentru Edmonton, nu vom avea de parcurs călare, decât două sute de kilometri, pentru a ajunge în regiunea care ne interesează.

Propunerea fu imediat acceptată.

Așa că, a doua zi, dimineața, când părăsiră Calzary, pentru a ajunge la gara din nordul orașului, cei doi tineri, mecanicul și Indianul, erau într'adevăr călări, dar numai pentru o jumătate de oră, după care îmbarcară caii, într'un vagon special pentru animale.

Ei însăși, luară loc, într'un compartiment, lângă vagonul cailor, și trenul, cam încet, nu-i vorbă, îi duse spre Edmonton.

Ajunseră în acest oraș, pe înserat. Se culcară fără a vorbi cu nimeni. Plecară a doua zi, în zori, îndreptându-se în trapul cailor spre nord-vest, adică în direcția lacului Sclavilor, de care nu erau separați decât prin două sute de kilometri.

CAPITOLUL IV

Echipa a doua întâlnește un om

Douăzeci și patru de ore după prima echipă, echipa a doua părăsea și ea Calzary. Dar nu pentru a lua trenul de Edmonton; ci în direcția munților Stâncoși.

La drept vorbind, echipa a doua pleca la întâmplare.

Antonin Rascas, ca toți meridionali era un fatalist, așa că el zise lui Luc Badoit și lui Patrik Bon:

— Cred că mă înțelegeți! pentru moment nu știu nimic precis, asupra direcției pe care trebuie să o luăm; atunci la fel ca și un câine, care aduhmecă vânatul, vom pleca la vânătoare, aduhmecând aerul, cercetând pământul, și mai mult încă decât un câine,

vom întreba toate persoanele pe care le vom întâlni.

„Am avut întotdeauna noroc în viață.....

— Ei, Patrik, ce ți-a venit să râzi?

Pilotul, într'adevăr, nu se putu stăpâni de a râde la cuvintele lui Antonin. El răspunse

— Fiindcă viața ta, nu a fost prea lungă până acum!

— Cu atât mai mult, mii de bombe! putem avea încredere, deoarece într'o viață atât de scurtă am putut constata deja, că am noroc.

Atunci Luc Badoit, bătându-l pe umăr pe Patrik Bon, zise:

— Dacă crezi că-l vei convinge, te înșeli; Antonin e ca pisicile. Ori cum îl arunci, pe spate, pe burtă, sau în cap, dela zece metri înălțime sau dela treizeci, tot în picioare cade.

Râsul fu general și Antonin însuși zâmbi. Dar continuă totuși să vorbească.

— Continui, deci! Doarece eu am noroc, veți avea și voi, deoarece sunteți cu mine; vom avea noroc, cu toții. Așa că voiu fi, foarte mirat, dacă peste opt zile nu vom

da peste urma familiei Lion și în consecință și de direcția locului mai mult sau mai puțin îndepărtat al comoarei.

— Fie, zise Luc, admit..

— Trebuie, deci să admit și eu, zise Patrik Bon, zâmbind.

— E cel mai bun, lucru pe care-l aveți de făcut, termină Antonin.

În urma acestei scurte conversații, echipa numărul doi, fără nici un ghid, părăsi Calzary.

Mijlocul de transport, era același ca și al echipei numărul unu. Adică 6 cai, trei pentru călărit și trei pentru bagaje.

Armamentul și bagajele de toate felurile erau aproape la fel, ca și ale celorlalți.

În timpul primei zile de marș, nu se întâmplă nimic. Lungă și bine făcută până la douăsprezece kilometri, din oraș, șoseaua devenea mai departe destul de proastă, care la sfârșitul zilei, dispăru complet, rămânând o simplă cărare, care șerpuia prin văi și dealungul munților.

Când se făcu noapte, micul grup de călători se afla în plină regiune muntoasă, pe o colină a munților Stâncoși.

— Ei bine! zise Antonin, privind ceasul-brățară, e ora șapte, cred că ar trebui să ne oprim!

— Să ne oprim, deci, zise Badoit.

Patrik Bon, era foarte amuzat, de felul cum se comportau cei doi tineri. În aceste împrejurări extraordinare, care puteau deveni ușor primejdioase, pentru ei era un lucru foarte simplu, și li se păreau că sunt într'o excursie.

Era un fel de eroism tineresc, care îi făcu pe pilot să-i admire.

Totuși pentru a rămâne în joc (joc în care intrase definitiv, și din care nu mai putea eși, decând când matchul va fi terminat) Patrik Bon obiectă:

— Ei, dar pentru a ne face lagărul, trebuie să căutăm un loc potrivit.

— Știu, știu, zise Antonin, o stâncă oarecare, cu ceva copaci pe lângă ea, care să ne apere de vântul dinspre Nord și un izvor prin apropiere, aceasta e regula fiecărei tabere.

„Cred că nu ne va fi greu, ca să găsim pe aici așa ceva.

Într'adevăr, nu fu greu de găsit. Regiunea

era atât de accidentată și de sălbatecă, tăiată de atâtea văgăuni, în fundul cărora, serpuiau numeroase izvoare, încât condițiile cerute de Antonin Rascas, se realiza la fiecare trei sute de metri.

Luc Badoit, alege un mic platou, stâncos, care cobora în pantă de-o parte până în fundul unei văi, iar de cealaltă parte se rezema de muntele abrupt, lângă care se înălța o pădurice de stejari. Puțin mai în jos, un izvor țâșnea, dintre ierburi.

— Bravo! mii de bombe! ai ales un loc strașnic. Ce zici, Patrik?

— Da, da, e bine ales; acest loc de lagăr e făcut special pentru noi, nimic nu lipsește; chiar și iarba pentru cai.

— Și pe urmă, priviți toate acestea! zise Rascas descălecând și îmbrățișând cu un gest tot peisagiul. Copacii și muntele ne apără de vântul de nord; și nu putem fi atacați, decât din direcția aceea, pe care o v'om putea foarte ușor păzi; căci înfine ne aflăm într-o regiune sălbatecă, muntoasă unde trebuie să ne ferim, de bandiți, de indieni, mai mult sau mai puțin sălbateci, de jaguari și de urși grizli.

Toate acestea erau adevărate.

Intr'adevăr, chiar lângă regiunile locuite, munții Stâncoși, au mai rămas primitivi; vânătorii nu au ucis încă toți jaguarii și toți urșii; poliția călăreață din Canada nu a prins pe toți outlawii (bandiți) scăpați din orașe, din închisori și chiar din ocne; și înfine, în special în regiunea munților stâncoși s'au refugiat și se află încă Indienii din diverse triburi care nu au vrut să se civilizeze și au părăsit regiunile oficiale, rezervate lor, trăind mai departe, după obiceiurile vechi, într'o stare de sălbătăcie completă.

În modul acesta primejdiile, dacă nu erau iminente, erau însă reale și puteau să se ivească dintr'un moment într'altul.

Unul din caii de povară, ducea un material complet de lagăr; cort, pături, hamace și bucătărie de campanie.

Pentru ziua aceea, nu fură nevoiți să vâneze. La prânz întrebuițară pentru masă niște conserve de legume. Așa că seara făcură la fel. Apoi aprinseră un foc la marginea platoului, foc care trebuia să ardă toată noaptea, și aranjară rândurile de veghe.

Dela ora nouă la douăsprezece Patrik Bon; dela miezul nopții la ora trei era rândul lui Antonin Rascas; apoi dela trei la ora șase Luc Badoit. De la orele șase, după o cafea fierbinte, vor stinge focul, vor strânge tabăra și vor continua călătoria în direcția nordului, urmărind mai mult sau mai puțin linia de bază a munților Stâncoși.

Ori, în timp ce băeții se pregăteau să se retragă sub cort pentru a se culca, pe păturile de iarbă uscată și înveliți în pături, caii care erau legați de copaci, începură să necheze.

Sforăiau, băteau din copite, speriați de prezența unei ființe necunoscute.

— Ei! mii de bombe, zise Antonin, trebuie să fie ceva. Din precauție, își puseră carabinele la îndemână. Fiecare o apucă pe a sa și ascultară nemișcați.

Luc Badoit murmură:

— Ar trebui să facem o mică recunoaștere!

— Da, ai dreptate! zise Antonin, mă duc eu!

— Nu, nu, zise Patrik Bon, eu o să mă duc. Și fără a aștepta părerea lor, se in-

dreptă hotărât spre buchetul de stejari și dispăru în noapte.

Nu făcuse două minute, când se auzi deodată, pronunțându-se în franceză:

— Stai! cine-i acolo!

Apoi în engleză:

— Oprește-te sau trag!

Imediat o voce aspră răspunse în franceză :

— Nu trag? camarade, sunt un om cumsecade! în fața ta se află traperul și vânătorul Oliver Pilex, zis și Fără-Sete. Dar tu, cine ești?

— Francezi în călătorie, răspunse vocea lui Patrik Bon. Celălalt, pronunță de dată aceasta satisfăcut:

— Aha! niște Francezi, ce șansă! Francezi adevărați, venind din Franța?.....

— Da, răspunse Patrik, venind direct din Franța.

— Atunci, camarade, vom fi prieteni.

Dar Antonia și Luc nu mai așteptară. O nerăbdare firească îi făcu să alerge spre mica pădurice. La lumina lunii și a stelelor, observară un bărbat de talie mijlocie cu barba tăiată scurt și complect albă, cu o

căciulă de blană pe cap, îmbrăcat în haine de piele, pe umăr avea atârnat o carabină, iar la brâu avea atârnate mai multe săculețe de piele.

Aspectul acestui om, în lumina nocturnă, era foarte pitorească.

— Mii de bombe! exclamă Rascas, vibrând de plăcere, un traper, un vânător adevărat! Ce vă spuneam?... Și după cum mi se pare, are cel puțin șaiszeci de ani! și sunt sigur că a colindat toată Canada pentru a vâna și a-și pune trapele, așa că trebuie să știe o mulțime de lucruri interesante.

La auzul acestei voci tinerești și entuziasmate, la cuvintele care ascundeau desigur scopul lor, noul venit rămase și mai mirat.

— Ei, ce dracu, visez oare, niște copii în plin masiv al munților Stâncoși?..

— Pardon, niște tineri, domnule, rectifică Rascas, bombându-și pieptul.

— Da, ai dreptate! zise Luc cu sângele său rece obișnuit. Nu mai suntem copii.

De o parte și de alta, urmară străngeri de mână prietenești, și Luc invită politicos pe Oliver Pilex să vie să ia loc în fața focului, să bea din vinul care mai rămase în ploscă

și să mănânce dacă îi era foame.

— Nu pot să vă refuz, zise bătrânul. Întâlnirea este atât de extraordinară pentru mine, întâlnirea cu niște Francezi adevărați, în Stâncoși!.. Recunosc că dacă corpului meu îi este foame și sete, curiozitatea e mai mare decât aceste necesități.

„Veneam, tocmai să mă instalez pentru noapte, în acest loc, pe care îl cunoșteam bine; dar nu am pentru masă, decât o bucățică de carne rece, care îmi rămase de ieri, și drept băutură apa izvorului; vă declar domnilor, că din toate punctele de vedere sunteți bine veniți.

Fără a se lăsa deci mult rugat, se așeză în fața focului și primi tot ce i se oferi pentru băut și mâncat.

După ce termină, scoase dintr'un buzunar o pipă cu țeava scurtă, o pungă de tutun din piele de focă și începu să umple pipa cu o atenție meticuloasă.

Foarte politicoș, Luc Badoit îi oferi, o cracă încinsă cu care își aprinse pipa; după ce trase câteva fumuri, Oliver Pilex spus:

— Dacă nu sunt prea curios, ați vrea să-mi spuneți numele vostru și ce căutați, voi,

doi cercetași francezi — v'am observat, după uniforma voastră — și deasemenea un marinăr francez în regiunea cea mai sălbatecă a munților Stâncoși?

— Cu plăcere, răspunse Antonin, dar înainte de a te lămuri, am vrea să știm și noi ceva?

— Și anume ce, tinere?

— Dacă nu mă înșel, ai spus adineauri, că te numești Oliver Pilex, zis Fără-Sete!.... De ce ai această poreclă?....

Omul cu barbă albă începu să râdă cu poftă și răspunse:

— Mi se mai zice și Cămila din Canada, dar nu-mi place porecla aceasta; îmi place mai mult Fără-Sete, poreclă pe care mi-au dat-o indienii Chipawi. Mi se spune astfel din cauza unei calități a constituției mele fizice.. E adevărat că la fel ca și cămilele, pot rezista mai multe zile, fără să beau; nu din plăcere, bine înțeles ci de nevoie! Nu obișnuiesc să o fac, decât atunci când sunt obligat, căci oricum, tot sufăr puțin; dar această suferință este foarte suportabilă și pot merge zile și nopți prin deșertul cel mai grozav fără a bea o picătură de apă.

— Extraordinar, exclamă Luc.

— Formidabil! făcu Patrik.

— Fantastic, de necrezut! mii de bombe!, exclamă la rândul său Rascas.

— Iată-vă lămurit! zise traperul. Acuma eu v'am satisfăcut curiozitatea voastră, cred că veți satisface și curiozitatea mea?

— Cu plăcere.

Antonin prezentă pe tovarășii lui, se prezentă și el; dar în momentul când vru să spue, cauza pentru care trei Francezi, se aflau în acea regiune a munților Stâncoși, ezită și cuvintele îi rămase suspendate pe buze.

CAPITOLUL V.

„Fără sete“ știe ceva?

Urmă o clipă de tăcere, care dacă s'ar fi prelungit ar fi fost jenantă, când deodată Antonin Rascas, întrerupse tăcerea, zicând:

— Domnule Pilex, dă-mi te rog voie să te privesc bine, în plină lumină. Și cu un gest, îl făcu pe Luc să înțeleagă cece dorea.

Luc înțelese... și ascultă imediat. Luă un braț de ramuri uscate, pe care Patrik Bon

le adunase pentru a întreține focul în timpul nopții și le aruncă peste jăratecul încins.

Imediat o flacără puternică, luminează tabăra. Obrazul lui Oliver Pilex, zis Fără-Sete fu luminat în plin.

Era o față simpatică, cu ochii limpezi și albaștri, o figură care îți inspira dela prima vedere încredere.

— Mii de bombe! exclamă Rascas, permitemi domnule vânător, să-ți spun, că sunt deplin încrezut în cinstea d-tale. Mi-a fost deajuns ca să te privesc! Așa că iată despre ce este vorba!

După cum știți Jean-Paul Leonec, se ferește ca să încredințeze indianului Wabask, taina comorii misterioase; el nu-i vorbise decât despre familia Celestin Lion.

Dar aici, în echipa a doua, Olivier zis Fără-Sete, de origine Francez și de baștină Canadian, vânător și traper, inspira lui Rascas, lui Badoit și lui Patrik Bon o încredere atât de mare încât îi spuseră totul.

Descrierea pe care Antonin Rascas o făcu lui Pilex fu exact aceea a lui Jean-Paul Leonec. Acesta îl ascultă cu cea mai mare atenție pe tânărul Breton.

„Ei bine! doi mețiși Indieni mi-au povestit următoarele!....

CAPITOLUL VI.

Angajarea trapeurului

— O familie franceză, a cărui număr nu se cunoaște, nici dacă avea servitori, dar care avea la sigur copii, a fost atacată la o sută de kilometri la nord de fortul George, pe lângă lacul Crucii, de către o bandă de Indieni sălbateci, care se zicea că era compusă din Picioarele negre și Piegani.

Această caravană a fost pe jumătate masacrată; supraviețuitorii au fost duși de Pieile-Roșii în labirindul de insule care sunt împrăștiate pe coasta Pacificului, deasupra paralelei 55° latitudine nordică. Între coasta propriu zisă și ocean, se află mii de insule mari și mici; coasta însuși este foarte dantelată, cu fiorduri asemănătoare celor din Norvegia, care se prelungesc în interior, formând cele mai capricioase meandre pe distanțe de zeci de mile, adică între 55° și 58° latitudine. E un labirint fantastic.

„În partea oceanului, trei mari insule for-

mează un fel de zid întretăiat. Aceste insule se numesc Prințul Galilor, Baranoff și Tchitchagoff.

Dar între aceste insule mari și coastă, se succed și se află mii de insule, de insulețe și de stânci.

Sute de peninsule, capuri, strâmtoări, fiorduri formează din acest ținut o regiune fantastică, în care i-ar fi imposibil, de exemplu unei bărci a poliției maritime, să descopere nu numai o pirogă de Indian ci chiar un mare vapor, care ar vrea să se ascundă.

Această descoperire, dacă ar avea loc, nu s'ar întâmpla decât printr'o șansă extraordinară.

Ori, dați-mi voie să vă spun, pentru a termina că multe din aceste insule și peninsule, servesc de refugiu, când Indienilor, refractari civilizației, când contrabandiștilor de tot felul care au avut de furcă cu poliția Canadiană.

Desori se întâmplă ca emigranți, căutători de aur, chiar caravane întregi să fie atacate în aceste regiuni septentrionale din Columbia britanică, de către bandiți cu fața albă sau

chiar roșie, iar prizonierii sunt duși în acest labirint de insule.

„Iată, dragi prieteni ceea ce pot să vă spun despre familia căutată de voi.

Această descriere fu urmată de o lungă tăcere, pe care Antonin Rascas, nu se grăbi să o turbure.

La fel ca și Luc Badoit și Patrik Bon, se gândea și ascultă liniștit, când Luc Badoit, luă primul cuvântul.

— Domnule Pilex, zise cercetașul, la ce distanță ne aflăm de lacul Crucii?

Traperul răspunse:

— În sbor de pasăre, la vreo opt sute de kilometri; dar trebuie de socotit două sute-cincizeci de kilometri în plus, căci drumul nu este drept, ci foarte întortochiat.

„Pentru a ajunge de aici la fortul Saint-James, care se află pe marginea lacului Crucii, veți trebui să treceți munții Stâncoși; aici ne aflăm pe versantul oriental; trebuie să treceți pe versantul occidental. Singura trecătoare practicabilă în acest senz se află la patru sute de kilometri de aici spre nord-est, lângă izvorul Vânătorilor.

Odată ce ați trecut prin trecătoare, veți da

peste râul Saint-James, care este un afluent al Fraserului. Dacă o luați dealungul lui, ajungeți la Fortul Saint-James și la lacul Crucii.

Acolo veți căpăta toate informațiile necesare, chiar și suplimentare care vă vor permite să găsiți urma bandei de indieni compusă din Picioarele-Negre și Piegani.

— Foarte bine! zise Luc..

Și privind spre Antonin Rascas, zise:

— Antonin, prietene, ce ai de spus? sau mai bine zis, nu ai de întrebat nimic pe domnul Oliver Pilex?

— Mii de bombe! exclamă cercetașul bătând zgomotos din palme, ai ghicit, Luc..... Da, vreau să te întreb ceva, domnule Pilex, și dacă vei da un răspuns afirmativ întrebării mele, ne vei cauza tuturor o mare bucurie!.....

Fascicola șase, ultima din romanul
„Comoara Pieilor roșii“
apare săptămâna viitoare.

In pregătire

„Vânătorul panterelor“

Mare roman de aventuri pentru tineret
de ARNOULD GALOPIN

O LOVITURĂ UNICĂ

va constitui apariția senzaționalului roman de aventuri al marelui scriitor Paul Feval

CĂLĂREȚUL FANTOMA

Povestea plină de senzațional și neprevăzut, de dragoste și eroism, a unui tânăr aventurier, pe meleagurile Spaniei.

Călărețul fantomă

va constitui lectura cea mai pasionantă și mai interesantă, lectura cea mai recreativă și plăcută pentru toată lumea.

Călărețul fantomă

va fi un roman cum n'ați mai cetit. Va apare zilnic și va cuprinde numai 32 de fascicule.

Colecția romanelor de aventuri

„AS DE PICA“

a lansat o nouă lucrare a celebrului romancier Edgar Rice Burroughs, autorul aventurilor lui TARZAN

„DIAVOLUL SANGEROS“

Epopeea măreață a luptelor dintre Indieni, descendenții ultimului trib de bedoncoși.

Dragostea lui Shoz-Dijji pentru o fiică a Fețelor-palide

O poveste duiosă, pasionantă, care te captivează până la sfârșit

„DIAVOLUL SANGEROS“

va reedita succesul lui „Tarzan“.

„Diavolul Sângeross“ a fost chiar transpus pe ecran și a rulat la cinematograful „Trianon“ sub titlul „Geronimo“.

Tipografia „Danubia“ Str. Dr. Istrate 10